

En personlig relation

“Cykeln?”

**Den är bara mitt verktyg.
Det är äventyret jag vill åt.”**

Jag vet inte hur många gånger jag hört mig själv uttala orden. Inte heller exakt när de först började skava. Ett drygt år har nu gått sedan jag tog de där första, trevande tramptagen från mina föräldrars ytterdörr – i riktning mot världen. 24 länder och en distans motsvarande en halv ekvator har passerats sedan dess.

Stekande hetta i Asiens öknar. Skoningslös kyla på syrefattiga bergsplatåer. Och precis allt du kan tänka dig där emellan. Visst stämmer det delvis fortfarande – det är äventyret jag vill åt. Cykeln däremot? Han är min reskamrat.

Jag kan inte säga säkert. Kanske var det någonstans bland alla de påhittade äkta män jag i ren överlevnadsstrategi påstod mig ha under färden genom Turkiet och Iran, som *Den övergick i Han*. Och kanske var det sedan i Kina, efter veckor utan en vettig konversation med någon annan människa, som Han en dag blev till... *Mr. Bike*.

Mr. Bike. Inte det mest personliga namnet i historien, tänker du. Det matchar hans många gånger ganska opersonliga personlighet, svarar jag. Han är mycket, min cykel. Men tyvärr inte den som håller igång snacket en grådassig dag på tjeckiska landsbygden. Vilket i och för sig känns som lite väl mycket begärt av någon som råkat bli till i stål.

Han är faktiskt helt otrolig, Mr. Bike. Bättre än mig på nästan allt. Att hantera motvind, är ett exempel. Syrebrist på hög höjd, ett annat. När jag kryper undan värmen och in i skuggan, står han kvar och solar. Medan jag huttrande ligger insvept i sovsäcken och varenda klädesplagg jag bär med mig, stannar han utanför tältet och låtsas som om det regnar. Regn verkar för övrigt heller inte röra honom det minsta. Och vilodagar? De tar vi för min, och ingen annans skull.

Vi snackar alltså bokstavligen Stålmannen på två hjul, och det skulle vara lätt att känna sig svag i duo med Mr. Bike. Jag har däremot valt att känna mig trygg. I denna märkliga tillvaro längs vägarna finns det få saker som är säkert. Allt från kulturer och språk till landskap och klimat förändras ständigt i takt med mina tramptag. Varje morgon slår jag upp ögonen på en ny plats, utan en aning om vart eller till vem vinden kommer ta mig innan dagen är över. Det här är ett liv där det enda jag vet helt säkert, är att jag inte vet vad som väntar.

Jag har dock denna konstant i tillvaron – min trogne vapendragare, alltid redo att upptäcka världen med mig. Fruktansvärt tystlåten, men lugnet och tryggheten personifierad. Han gnäller inte. Aldrig för hungrig, trött eller rädd för att fortsätta. Ändå dömer han inte mig, när jag är det. Kanske är det för att han helt enkelt är en rullande version av min lilla pappa som jag tycker om honom så mycket.

Det här med att namnge och förmänskliga en cykel? Nja. Jag tillhör nog fortfarande dem

som placerar in sådant i kategorin ”allmänt tjafs”. Men det frångår inte fakta. Att jagas av vansinniga tibetanska bergshundar är trevligare när man är två. Likaså att efter ett par dagars klättring tillsammans nå toppen av ett episkt bergspass. För att inte tala om att äta middag framför en brinnande himmel under en av solens allra bästa kvällsföreställningar. Det må krävas ett viss mindset, men detta är bevisligen sant även när man råkar ha en partner utan puls.

Jag bär min utrustning knappt hundra meter på egen hand. Utan mina ben hade Mr. Bike fortfarande stått både namn- och äventyrslös kvar i garaget hemma i Sundsvall. Var för sig är vi i ärlighetens namn rätt värdelösa, jag och min cykel, men tillsammans däremot...

I skrivande stund är vi några enstaka dagar från att nå Singapore och en absurd mållinje i form av att vår kolossala kontinent Eurasien helt enkelt tar slut. Närmast väntar nya äventyr i Australiens outback, och en strapats genom 300 mil ödslig öken. En tuff sträcka. Men jag är redo. Och Mr. Bike? Han säger inte så mycket – men jag vet att han är det också. Nu kör vi.

Fredrikas 5-i-topplista efter 388 dagar

Vänligaste människorna: Iran

Vackraste vägen: Shokhdara-dalen, Tadzjikistan
Högsta punkten: 4 797 meter över havet, Tibetanska högplatån, Kina

Högsta temperaturen: 51 grader, Karakumöknen, Turkmenistan

Bästa maten: Turkiet

Följ Fredrika på thebikeramble.com och på [@thebikeramble](https://www.instagram.com/thebikeramble) på instagram så får du veta mer!

I mars 2015 gav sig **FREDRIKA EK**, 24 år från Sundsvall, iväg på sin resa runt jorden. Men hon är inte helt ensam på färden – hon har ju med sig Mr. Bike.